

Na srdci

1/26

(in)formační měsíčník vikariátu
Pelhřimov, regionu F. B. Vaňka

Farnosti: Nová Cerekev a Rynárec

Doporučený příspěvek: 40 Kč

Malba: Tereza Páralová

Opravdu jako křesťané přinášíme do světa radost?

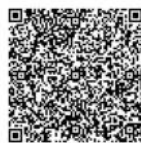
Milí čtenáři našeho zpravodaje Na srdci, píší tyto řádky ještě v době adventní, ale Vám se dostanou do ruky na přelomu roku. Měly by tedy být určitým povzbuzením do nového roku. Když se nad tím zamýšlím, dochází mi, že právě doba adventní (a doba vánoční možná ještě více) nás vede k radosti. Obrácení, novému začátku – začíná nový liturgický rok, kalendářní rok... Texty, které v těchto dnech čteme, nás vybízejí k obrácení a utvrzují v tom, že Pán nám přináší radost, že naše obrácení má vést k radosti. Měli bychom se zamýšlet nad tím, jestli jako křesťané opravdu radost do světa přinášíme, jestli je na nás znát.

Chci se s Vámi podělit o věc, která mně dělá radost. V jednom z minulých čísel jste četli, že farní rady našich farností (Horní Ce-rekev, Počátky, Veselá a Žirovnice) měly společné setkání na Lomci, kde jsme přemýšleli nad fungováním a směřováním našeho společenství.

Závěry nejsou nijak pevné, ale jedna věc z toho myslím číší nade vše, a to potřeba společenství, setkávání, sdílení, protože jinak se radost, kterou by měla naše víra být, žít nedá. Pomalu se začínáme více scházet - nejen „zbožně“, ale prostě lidsky. Nadpřirozeno předpokládá přirozeno. Jeden z členů to řekl hezky: že mu v našem společenství chybí obyčejná vzájemnost. Ježíš, když procházel naší zemí, tak konal obyčejné věci – setkával se s lidmi, bavil se s nimi u studny, na svatbách, u jezera, na pohřbu, v domě smutku i radosti. Kéž dokážeme podle jeho vzoru žít, povzbuzovat se v radosti a nést společně těžkosti.

*Přeji Vám všem v novém roce více vzájemnosti, blízkosti, která nás povede k Radosti. **P. Martin Brácha, farář v Horní Cerekvi***

Na srdci - měsíčník farností vikaritátu Pelhřimov. **Příští uzávěrka: 16. ledna.** Za obsah odpovídá vikář P. Josef Sláčík. Redaktor: Jan Mazanec (775 269 206, mazanec@centrum.cz). Tisk: Rain, Jindřichův Hradec (náklad 620 ks). Registrace: MK ČR E 24463. Přispět lze buď přímo v dotyčném kostele do kasičky nebo v sakristii, dále také na účet farnosti Pelhřimov 620616359/0800 (forma QR platby - viz kód vpravo). Díky za podporu! Archiv čísel najdete na **cerekev.cz** a **farpel.cz**.

1. Slavnost Matky Boží, Panny Marie

2. Sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů

3. Nejsvětějšího Jména Ježíš

4. Druhá neděle vánoční

6. Slavnost Zjevení Páně

7. sv. Rajmunda z Peñafortu, kněze

11. Křtu Páně

13. sv. Hilaria, biskupa a učitele církve

17. Sv. Antonína, opata

18. Druhá neděle v mezidobí

20. Sv. Fabiána, papeže a mučedníka, Sv. Šebestiána, mučedníka

21. Sv. Anežky Římské, panny a mučednice

22. Sv. Vincence, jáhna a mučedníka

24. Sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve

25. Třetí neděle v mezidobí

26. Sv. Timoteje a Tita, biskupů

27. Sv. Anděly Mericiové, panny

28. Sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve

31. Sv. Jana Boska, kněze

Z osobností měsíce: bl. Emília Fernández Rodríguezová

Emília se ve španělské Almerii narodila roku 1914 do romské rodiny, která vyráběla košíky. Po svatbě a otěhotnění propukla občanská válka a aby její muž nemusel narukovat, dočasně ho oslepila zeleným jasmínem. To ale úřady odhalily, proto jeho i ji zavřeli do vězení. Zde se Emília za podpory své katechetky vytrvale modlila růženec, což neuniklo republikánským gardám, které pronásledovaly katolickou církev. Vyslýchali ji, ale ona neprozradila, kdo je ještě ve vězení věřící. Na samotce 13. ledna 1939 v noci porodila sama holčičku (tu ji gardy sebraly a nabídly k adopci). Jenže buď kvůli krváčení, zápalu plic nebo dalším perzekucím, vystavená podvýživě a zimě, o 12 dní později umírá a je vhozena do společného hrobu. Papež František ji roku 2017 blahořečil jako první Romku.

(hm)

Kalendárium - náš vikarát

Horní Cerekev a okolní farnosti

2. 1., 1. pátek - H. Cerekev, Počátky (17.00 adorace, zpověď, mše)
10. 1., 17.00 - Počátky, hotel U Modré hvězdy - večer chval se společenstvím Hagios (**viz plakát**)
29. 1., 12.00 - mše, Veselá, adorace k Nejsvětější svátosti
6. 2., 20.00 - Veselá, KD - Farní ples (**viz plakát**)

Chvojnov a okolní farnosti

1. 1., 8.00 - Chvojnov, 9.45 - Zachotín, 11.00 - Vyskytná
2. 1., 17.00 - Chvojnov, 1. pátek - adorace, 18.00 - mše svatá
9. 1., 18.00 - Chvojnov, mše svatá pro rodiny s dětmi
16. 1., 17.00 - Chvojnov, adorace, 18.00 - mše svatá
17. 1., 19.00 - Chvojnov, chvály (**viz plakát**)

Pelhřimov, Křemešník

- 6.1.; 13.1.; 20.1.; 27.1., 18.45- Pelhřimov, růženec, modlitba se zpěvy
8. 1.; 22. 1., 19.00 - Pelhřimov, farní sál, společenství žen
2.1., 22.00 - Pelhřimov, fara, sál, modlitby mužů
3. 1., 7.30 - Pelhřimov, Živá růže - mše v kostele
3. 1., 17.00 - Pelhřimov, Kalvárie - Tříkrálový koncert (**viz plakát**)
4. 1., 16.00 - Pelhřimov, chvály Nový Eden (**viz plakát**)
7. 1., 21. 1., cca 18.45 - Pelhřimov, biblická hodina na faře
10. 1., 19.00 - Pelhřimov, modlitba celého růžence
11. 1., 17.00 - Pelhřimov, kino - film o Křemešníku
16.1. - 18.1.- Pelhřimov, 40hodinová adorace v sále na faře
17. 1., 14.00 - Křemešník, Mariánské večeradlo a mše sv.
18. 1., 10.00 - Pelhřimov, Farní kavárna - fara
18. 1., 16.00- Pelhřimov, ekumenická bohoslužba
24. 1., 17.00 - Pelhřimov, celý růženec (výzva z Medžugorje)

Personalía

Dne 30. ledna 2026 se dožívá 70 let **Josef Kubů**, trvalý jáhen v Černovicích. Děkujeme za jeho službu a vyprošujeme mu do dalších let vše dobré, hodně zdraví a hojnost Božího požehnání.

Obnova v Duchu svatém

Vy budete pokřtěni Duchem svatým. Sk 11,16

v Pelhřimově na faře – každý týden

6.1. – 15.3. 2026

úterý 18:45 – 20:45

nebo

čtvrtek 19:00 – 21:00

Jak přijmout Boha, jako svého Otce?
Jak k tobě může promlouvat Boží slovo?
Jak nově zakusit Božího Ducha?

Přihlašování do 31. 12. 2025 v sakristii.
Další informace na stránkách farnosti

SPOLČO HAGIOS ZVE NA

VEČER *chval*

HOSPODIN JE MŮJ PASTÝŘ

*"Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek."
(Žl 23,1)*

SOBOTA 10.1.2026

17:00

Hotel U Modré hvězdy, Počátky

Palackého nám. 33, 394 64 Počátky

Hagios

hagios_cz

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

1.-14. LEDNA 2026

**Každá koruna
pomáhá**

TŘÍKRÁLOVÝ KONCERT

PĚVECKÉHO USKUPENÍ ŘEKNI VŠEM

3. 1. 2026, 17:00

KAPLE SV. KŘÍŽE – KALVÁRIE V PELHŘIMOVĚ

VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ

PŘÍSPĚVKEM PODPOŘÍTE TŘÍKRÁLOVOU SBÍRKU

HORNOČEREKVIČKÉ FARNOSTI VÁS SRDEČNĚ ZVOU NA

FARNÍ PLES

6. 2. 2026

**KULTURNÍ DŮM VE VESELÉ
ZAČÁTEK OD 20:00**

HUDBA: KAPELA MEMENTO ZE SUŠICE

**REZERVACE VSTUPENEK:
U LENKY MARKOVÉ (TEL. 728 436 818)**

VSTUPNÉ 200 Kč

Chvály

SE SPOLEČENSTVÍM NOVÝ EDEN

NEDĚLE **4.1.2026**
16:00

KOSTEL SV. BARTOLOMĚJE V PELHŘIMOVĚ

*Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi.
Jan 1,12*

Večer chval

ve Chvojnově

17/1/26

19.00

farní kostel

svátost
smíření

přímluvná
modlitba

„A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, přibýtek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, A setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.

Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, všechno tvořím nové.“

Zjevení Janovo 21,3-5

 farnost_chvojnov

Modlitební triduum Modliteb matek

23. – 25. ledna 2026

Pro všechny, kteří chtějí prožít společnou modlitbu a být duchovně celosvětově spojeni a vedeni konkrétním Božím slovem a úmyslem daného dne.

kostel sv. Michaela Pacov

PÁ 23. ledna

Mše sv. 17.00

Triduum 17.40

kostel sv. Jana Křtitele

Velká Chyška

SO 24. ledna

Mše sv. 17.00

Triduum 17.40

kostel sv. Michaela Pacov

NE 25. ledna

Mše sv. 9.30

Triduum 10.20

- *V pátek se postíme a odprošujeme za svoje hříchy.
1. Samuelova 26,1–12*
- *Když v pátek prosíme za odpuštění svých hříchů, budeme mít v sobotu sílu odpustit a prosit o obrácení těch, kdo nám ublížili.
Žalm 126,1–6*
- *V neděli se můžeme radovat, chválit Pána a děkovat mu.
Zachariáš 10,6–12*

Účastnice akce Ženy ženám se napily z živého Pramene

Dne 22. listopadu jsem se mohla zúčastnit setkání žen v Mrákotíně. Ženy se od nepaměti setkávaly, aby sdílely svůj život, víru i každodenní starosti. V křesťanském prostředí je spojovala také modlitba. Nejinak tomu bylo i v Mrákotíně. Téma setkání – **Obdarovaná** - jsme skloňovaly ve všech pádech. Od samého začátku jsem vnímala sounáležitost a touhu po sjednocení v Duchu i po Božím dotyku.

Setkání začalo společným zpěvem chval. Jako host nás přijela pozdravit Eva Beranová. Ve svém svědectví vyprávěla, jak Bůh pracoval v jejím životě, jak moc je Bohem milovaná – a že stejnou láskou jsou milovány i všechny přítomné ženy. Eva přivezla úsměvný pozdrav od Vojtěcha Kodeta: „Ženy jsou stvořené pro vztahy, tak o ně pečujte, ať neumřou hlady.“

Poté jsme společně poobědvaly. Některé ženy během oběda využily možnost přímluvné modlitby, jiné přijaly svátost smíření. Je až neuvěřitelné, že bylo možné společenství 150 žen rozdělit do malých šestičlenných skupinek, kde jsme si vzájemně sdílely svá obdarování. Po

Foto: Gabriela Nováková

tomto programu a malém občerstvení nás P. Martin Hönig provedl modlitbou za vylití Ducha Svatého a následně slavil mši svatou.

Celý den jsem silně vnímala ženskou sounáležitost. Výzdoba sálu - dřevěná studna připomínající Ježíšovo setkání se Samařankou, imitace živého Pramene vytvořená z duhové organzy či nadživotně velká Boží dlaň pod křížem – to vše byly důležité kulisy, které podtrhly atmosféru a umocnily prožitek Božího doteku. Vrcholem bylo slavení eucharistie a přijímání „pod obojí“. Na konci mše jsme se napily z živého Pramene vody.

Tímto chci poděkovat organizátorkám za pozvání i za celé vydařené setkání. Byly to chvíle, kdy jsem vystoupila z každodennosti a zase o kousek více se přiblížila Bohu.

Leona Zavadilová

Ani letos na Chvojnov svatý Mikuláš nezapomněl

V pátek 5. prosince po dětské mši svaté zavítal do farního kostela ve Chvojnově svatý Mikuláš. Připomněl nám, jaký byl jeho život, jak rád obdarovával ostatní, přestože on sám byl velice chudý. A také nás vyzval k tomu, abychom ho následovali a abychom se i my dělili s ostatními o vše, co máme.

Na závěr jsme se s ním společně pomodlili a pak všechny děti společně s andělem obdaroval krásnými dárečky. Snad si do příštího roku udržíme čisté duše, aby nás svatý Mikuláš neminul ani v roce 2026.

Text i foto: Tereza Kostková

Nová Cerekev svatého Tomáše Becketa

Novocerekevický kostel je laicky viděno „kolos“, umocněný ještě svým umístěním na návrší uprostřed náměstí, zdaleka viditelný z příjezdových silnic. Není proto divu, že se pan Hána, dnes již zemřelý manžel novocerekevické paní kostelnice, kdysi vsadil s tehdejším pelhřimovským vikářem Jaromírem Stehlíkem, že „jejich“ kostel musí být přece ještě delší než ten pelhřimovský. A jak už to u těchto chlapských sázek bývá, muži si dali tu práci a poctivě přeměřili nejdelší stranu půdorysu pásmem.

A ukázalo se, že těsně vítězí ten pelhřimovský. Nicméně cerekevický ho trumfuje alespoň ve výšce. Další raritou je zasvěcení chrámu sv. Tomáši Becketovi. Tomuto arcibiskupovi z Canterbury, který byl zavražděn přímo v katedrále, neboť kladl odpor králi Jindřichovi II., jsou v Česku zasvěcené jen dva kostely – kromě Cerekve ještě v Mohelnici.

To se dozvídáme díky výkladu Jaroslavy Hánové, která jako Boží řízení vidí jednak to, že už jako malá pomáhala své babičce

Foto: Ladislav Švadlena
Mapy.com

Foto: autor

s kostelničením, tím se vše naučila, a jednak to, že bydlí hned u kostela.

První zmínka o chrámu pochází ze 14. století. Z původní gotiky ale pak zůstala kromě křtitelnice jen třípatrová věž, a i ta dostala barokní fasádu a barokní bání. Tato úprava se spolu s novou výstavbou zbylé části kostela odehrála v polovině 18. století. Jednolodní kostel „přežil“ i dva požáry, roku 1790 a roku 1822. Oltář netradičně nesměruje na východ, ale na jiho-jihozápad.

Monumentální vstupní průčelí má bohaté zdobení, nahoře v nice je socha patrona kostela. V interiéru jej pak najdeme na oltářním obraze, který se tváří jako trojrozměrný, ale je jen namalovaný oltářem na zdi (dnešní děti by řekly, že je fejkový).

Tam ho ale velikostí zastihuje sv. Jakub Starší, který tak místním „daroval“ letní termín hlavní pouti - sv. Tomáš Becket se slaví 29. 12.

Kromě sanace, spojené s novými rozvody elektřiny, nyní v kostele probíhá restaurování jednoho z bočních oltářů s obrazem svatého Václava od Bedřicha Kamarýta – autora řady obrazů v kostelích severozápadního Pelhřimovska. Jeho dílem je i obraz sv. Jana Nepomuckého na druhém bočním oltáři.

Návštěvníka kostela nemohou nezaujmout nádherné stropní fresky, které namaloval Johann (Jan)

Náhrobníky v pravé části

Sv. Václav na bočním oltáři

Ferdinand Schor, renesanční rakousko-česká osobnost. Vedle malování zakládal parky, budoval plavební komory na Vltavě a „osobně se účastnil odstřelování balvanů“, bránícím splavnosti této řeky.

V kostele jsou čtyři kamenné náhrobníky z přelomu 17. a 18. století. Cenný je také kříž s ukřižovaným Kristem a vyřezávaná křížová cesta. Zpovědnice je vcelku nová, původní je v Kamenice nad Lipou.

Po vstupu do chrámu je vpravo Boží hrob, jehož rám netradičně obsahuje i modrá a červená světélka. Vlevo je lurdská jeskyně, o kterou má paní Hánová obavy při letním větrání - ptačí návštěvníci kostela z ní vyzobávají mech mezi dřevěnou přírodní dekorací. Ze soch nelze nezmínit Terezii z Lisieux a sv. Antonína Paduánského.

Aby se děti v kostele křesťansky zabavily, mají vzadu díky katechetce Haně Pechové stoleček s nabídkou křesťanských knížek, skládanek a omalovánek včetně sady pastelek – což může být inspirace. Originální technickou vychytávkou je výškově nastavitelný ambon.

Nezapomeňme, že druhou dominantou Nové Cerekve je nádherně opravená **židovská synagoga** (její foto na straně 26). Jak zmiňuje paní Hánová, funguje tu soulad v tom, že větší zájezd se do synagogy nevejde, takže první půlka autobusu si mezitím jde prohlédnout kostel – a pak se prostřídají. A opačně: účastníci táborů na faře či jejich rodiče mohou díky vstřícnosti vedení městyse, kam je paní Hánová „přesměruje“, navštívit synagogu i o víkendu. V "evangelické" Moravci pak stojí **toleranční kostel** v novogotickém stylu (foto str. 23).

Koutek pro děti a netradičně nasvícený Boží hrob.

Ve srovnání s novoce-
rekvickým je **rynárec-
ký** kostel spíš kostelík,
takový typický vesnic-
ký, skoro jako by ani -
stíněný i stromy - nech-
těl být dominantou
obce. Ale aspoň působí
při stávajícím počtu
účastníků nedělních mší
(asi 45) zaplněně. A je
tu naděje, že jejich počet
nebude klesat, protože
Rynárci jako satelitní
obci roste počet oby-
vatel.
Jestliže Pelhřimov slavil

Foto: Jan Polák/Wikipedia.org

na podzim 800 let založení, Rynárec už tuto oslavu absolvoval mnohem dříve. Už z roku 1203 totiž existuje zmínka o tom, že pražský biskup Daniel II. posvětil tehdejší dřevěný románský kostelík, zasvěcený sv. Vavřinci. P. Pavel Šimák, který se stará o lidi na okraji společnosti, často cituje vtipnou historku z života tohoto světce ze 3. století. Údajně mu římský prefekt nařídil, aby vydal poklady církve. A on mu přivedl chudé a nemocné se slovy: „Tohle je pravý poklad církve.“ Vyznavači drsnějšího humoru tvrdí, že sv. Vavřinec je patronem grilování - dle legendy byl mučen na rožni.

Ale zpět ke kostelu, který za Třicetileté války zdevastovali Švédové a jehož současná barokní podoba pochází ze začátku 18. století. Jednolodní stavba má původní, ale přestavěnou hranolovitou věž s cibulovitou bání v západním průčelí a valenou klenbu. Ze severní strany ke kostelu přiléhá kryté schodiště na kůr a také sakristie.

Poslední opravy se prováděly roku 2021, byly provedeny sanační omítky, nová elektroinstalace a ozvučení, a také výmalba celého kostela a výměna koberců.

Barokní je i oltář s obrazem svatého Vavřince. Aby se do malého, ale celkem prosvětleného kostela vešla křížová cesta, musí být některá zastavení sdružena do trojobrazu. Před pětibokým presbytářem se nacházejí dva velké obrazy před presbytářem: vlevo Panna Maria a vpravo svatý Jan Nepomucký.

Jan Mazanec

**Částkovice -
kaple Nejsvětější Trojice**

Foto: Antonín Stára/Mapy.com

**Proseč-Obořiště -
kaple sv. Rocha (zámek)**

Foto: Miloš Bach/Mapy.com

**Stanovice -
Narození Panny Marie**

Foto: Antonín Stára/Mapy.com

**Moraveč -
evangelický kostel**

Foto: Vendula Fréiová/Mapy.com

Svět není nebezpečný a je třeba do něj vycházet

P. Mgr. František ŽÁK se narodil roku 1986 ve Vimperku. Vystudoval Střední rybářskou školu ve Vodňanech a KTF UK v Praze. Vysvěcen na kněze byl r. 2016, primici měl ve Štěkni. Poté působil v česko-krumlovském vikariátu (farnosti Český Krumlov, Kájov, Věžovatá Pláň, Přídolí a Větřní), do Pelhřimova přesídlil roku 2021, stal se tu farním vikářem (kaplanem) a správcem farností Nová Cerekev a Rynárec. Slouží i v pelhřimovské farnosti (*jejíž představení přijde na řadu později - pozn. red.*). Má také na starosti mládež našeho vikariátu. Jeho koníčkem je sport - běh, příroda, hory, putování a skaut.

Jaká byla Vaše cesta ke kněžství?

Pocházím z klasické věřící rodiny, ale z počátku jsem o této cestě vůbec neuvažoval. Prvním impulzem byla četba knihy Dějiny duše od Terezie z Lisieux a postupně se ta otázka začala častěji opakovat. První konkrétní rozhodnutí padlo v době maturity. Vlastní vstup do semináře ale byl ještě od dva roky odložen: příprava na dobrovolnou službu pod Sekcí pro mládež ČBK a vlastní dobrovolná služba v Zátoru, která trvala 14 měsíců. Na podzim 2008 jsem nastoupil do Teologického konviktu v Olomouci. Z kněží pro mě inspirací byli P. Roman Dvořák z naší a P. Marcel Krajzl z ostravsko-opavské diecéze.

Co se Vám na Vámi spravovaných farnostech líbí?

Pokud se na ně podívám, každá je jiná a každá je pro mě jiným povzbuzením. U Pelhřimova je zajímavé sledovat postupnou proměnu, jak ji vidím od svého příchodu v roce 2021. Postupně se rozšiřující život farnosti, růst společenství a vznik mnoha dalších jsou nejen možností k setkávání, ale i k osobnímu růstu. V Nové Cerekvi vnímám velké zázemí - lidské, modlitební i osobní - které v této farnosti mám. Zároveň podobně jako u Rynárce mám prostor zkoušet přenášet některé pastorační věci z Pelhřimova do těchto dvou farností. A samotný Rynárec se mi líbí v tom, že lidi z této farnosti (ne že by to v těch dvou dalších nebylo, ale zvláště zde to vidím) touží růst ve víře a jsou ochotni udělat krok mimo komfortní zónu a zkusit nové výzvy.

Jaká je Vaše pastorační zásada (heslo, motto)?

Být s lidmi a naslouchat jim. Nejde se uzavřít do vlastní bubliny na faře a čekat až lidé přijdou, je zapotřebí jít za nimi.

Jaká má být podle Vás být církev 21. století?

Církev v 21. století, se (alespoň jak to vidím já) nemůže uzavřít do kostelů a tam čekat. Je třeba vycházet ven do okolního světa. A ten nevnímat jako „nebezpečný,“ ale vidět v něm prostor k naslouchání a příležitost přinášet radostnou zvěst ke všem. Druhým momentem je větší spolupráce a zapojení s laiky, učit se jim důvěřovat, poznávat jejich obdarování, svěřovat jim úkoly a nechtít jako kněz o všem rozhodovat. Nejde jen o dělbu práce, ale ochotu vyjít do míst, která jsou do budoucna velkou výzvou, a právě zde je velký prostor pro diskuzi, naslouchání, hledání cesty a možná i pro chyby, které budou logicky přicházet, ale ze kterých se dá poučit.

kontaktní údaje

P. František Žák:	724 937 121, frantisek.zak@dicb.cz,
společný web farností:	farpel.cz,
osobní sociální sítě:	FB frantisek.zak.37, IG František4008

P. prof. PaedDr. ThDr. MUDr. Jaroslav Max KAŠPARŮ, Ph.D. (*1950 v Žirovnici) Vystudoval všeobecné lékařství na UK, během studia se specializoval na psychiatrii. Vystudoval i teologii a pedagogiku, drží rekord v počtu titulů. Jméno Maxmilián mu r. 1984 při tajném vstupu mezi premonstrátské terciáře udělil opat Vít Tajovský. Po roce 1989 se stal trvalým jáhnem a roku 2015 byl vysvěcen na kněze řeckokatolického ritu (s udělením birituality – možnost sloužit mše v obou ritech). V letech 2017-21 byl správcem farností Veselá a Žirovnice. Nyní působí jako výpomocný duchovní vikariátu (svými slovy: „letající farář“). Je autorem skoro 40 knih, o jeho životě vyšla kniha *Do výšky volím pád*. Byl i ochotnickým hercem, zastupitelem kraje a členem Rady ČT. Jeho koníčkem je i esperanto. Je vyhledávaným přednášejícím a kazatelem. Žije v Rynárci, je ženatý, má dvě dcery.

KOSTELY, MŠE A POUTĚ

1) farnost Nová Cerekev:

farní kostel sv. Tomáše Becketa - mše St 16.30 h, Ne 10.45 h

- *pouť kolem sv. Jakuba, tedy 25. července*

filiální kostel sv. Rocha v Proseči-Obořišti – mše 1 x za 14 dní,

- *pouť kolem sv. Rocha, tedy 16. srpna.*

kaple Nejsvětější Trojice v Částkovicích

- *pouť se ale slaví v So před poutí v Proseči-Obořišti (viz výše)*

kaple Narození Panny Marie ve Stanovicích

- *pouť kolem svátku Panny Marie Sedmibolestné, tedy 15. září*

přifařené vsi:

Čížkov, Leskovice, Litohošť, Moraveč, Hatě, Částkovice, Chmelná, Markvarec, Myslov, Proseč-Obořiště, Stanovice, Pejškov, Útěchovičky

2) farnost Rynárec:

farní kostel sv. Vavřince – mše Út 16.30 h, Ne 7.30 h

- *pouť kolem sv. Vavřince (10. srpna)*

přifařené vsi:

Dobrá Voda, Letny, Vratišov, Pavlov, Houserovka, Nemojov, Radňov, Hartlíkov, Vokov, Zajíčkov, Rovná

synagoga v Nové Cerekvi

Byla postavena před rokem 1855 na místě původní menší modlitebny. Oproti okolní zástavbě se jedná o mohutnou stavbu v orientálním maurském stylu. Svému účelu sloužila do II. světové války. Od té doby byla využívána jen jako skladiště. V roce 1998 byla navracena židovské obci v Praze. Na jaře 2014 byla po kompletní rekonstrukci znovu otevřena.

předešní kněží Nová Cerekve

1950-67	P. ThDr. Josef HLAVNÍČKA
1967-73	P. Stanislav CETLOVSKÝ
1973-94	P. Prokop CHRAMOSTA (výpomoc P. Benedikt Josef KOZEL, CFSsS z Pošné a P. Josef CHARYPAR z Božejova)
1994-96	P. Alois SASSMANN (spravováno z Pacova)
1996-98	P. Jiří CIHELNA (spravováno z Pacova)
1998-2001	P. Jaromír STEHLÍK (spravováno z Pacova, výpomoc P. Pavel KUBŮ z Pošné)
2001-04	P. Mariusz RATYŃSKI
2004-08	Mons. David HENZL (spravováno z Pelhřimova)
2008-12	P. Jan HAMBERGER a P. Jaromír Stehlík (z Pelhřimova)
2012-16	P. Vojtěch VÁGAI a P. Jaromír Stehlík (z Pelhřimova)
2016-21	P. Martin BRÁCHA, výpomoc P. Vítězslav Holý a P. Josef Sláčík (z Pelhřimova)

předešní kněží Rynárec

1947-60	P. Miloslav VÁŇA (spravováno z H. Cerekve)
1954-71	P. Věnceslav BUREŠ (z Pelhřimova), výpomoc P. Sidonius VODIČKA a P. Jiří Jan BENDA z Chvojnova, P. Josef BŘICHÁČEK, CSsR z Veselé
1969-72	P. Bohuslav KŘIŠTA
1973-86	P. František PEROUTKA (z Pelhřimova, výpomoc P. Prokop CHRAMOSTA a P. Anton ŠIMURDA)
1986-93	P. Josef CHARYPAR (spravováno z Božejova)
1993-2001	P. Karel ZEMAN, CSsR (z Božejova, 1989-96, výpomocný duchovní P. Jan PACLÍK)
2001-13	P. Václav ŠIKA (spravováno z Horní Cerekve)
2013-15	P. ThLic. Jaroslav ZYGMUNT (spravováno z Horní Cerekve)
2015-16	P. Vojtěch VÁGAI a P. Jaromír STEHLÍK (spravováno z Pelhřimova)
2016-21	P. Jaroslav ZYGMUNT (spravováno z Horní Cerekve)

*Kněží a jáhnové,
katechetky a katecheti,
redakce časopisu
a pracovníci vikariátu
přejí všem čtenářům
požehnaný
rok 2026*

Foto: Hana Labudová, I love jižní Morava

"Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti.
Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce;
neboť beze mne nemůžete činit nic" (Jan 15,5)

Potenciál je v mladých i lidech, u kterých víra „usnula“

Zatímco Nová Cerekev je pod správou pelhřimovských kaplanů už řadu let, Rynárec pod ní přešel nedávno, předtím byl spravován kněžími odjinud. Obě farnosti se sice moc neznají, ale spojuje je to, že v případě zájmu o „pestřejší“ duchovní služby není problém dojet do Pelhřimova. To ale nevyvolává odliv – existují tu vcelku živé komunity, kterým leží na srdci, komu farnost předají v budoucnu.

V Cerekvi je nedělní mše v 10.45. „Ten čas není úplně top pro hospodyňky, ale respektujeme to. Některé rodiny jezdí jinam, ale jádro zůstává. Máme se jako v bavlnce díky tomu, že máme svého kněze a nemusíme dojíždět jinam. A cítíme se jako odchovna mladých kněží a kaplanů. Spoustu mladých hochů přes nás prošlo. A nás to s nimi baví, každý má svůj šmrnc. Pak je nám líto, když jsou přeloženi,“ říká Radka Příbylová ze Chmelné.

Dlouholetý ministrant Zdeněk Rajdlík jako zajímavost uvádí to, že ze samotné Nové Cerekve chodí do kostela do deseti lidí, ale většinu z 70 až 80 účastníků nedělní mše „dodají“ okolní vsi.

„Komunita naší farnosti je – když mluvím za sebe – uzavřená v tom, že farnost tvoří pár rodin, ale je pozitivní, že z těch rodin tu během svého života potkávám nové generace,“ vysvětluje s tím, že kromě odlivu části místních sem naopak přijíždí z Pelhřimova ti, kterým pozdější čas vyhovuje.

Rynárec už je desítky let zvyklý na to, že nedělní mše začíná v 7.30 – což nemusí vyhovovat rodinám s dětmi. „Ale když jsem do farnosti přišel, bylo mi řečeno, abych na čas nesahal, že chlapi o to hodně stojí,“ směje se otec František Žák. Důvod je nasnadě: muži z nedělní mše míří do místního hostince.

Možná proto jich mezi 40 až 50 účastníky mše není úplně málo. „Je to jejich rituál. A oni drží pohromadě. Když je třeba něco řešit, můžu se spolehnout, že třeba právě v hospodě to vymyslí,“ má pochopení rynárecká kostelnice Blanka Harudová.

Fara přináší pozitiva

U Chvojnova či Lukavce jsme zmiňovali výhodu far se zázemím. Je to i případ Nové Cerekve – ovšem zde kněz nežije. Zdejší fara je ale centrem řady aktivit, přednostně akcí Střediska volného času Síť. Další

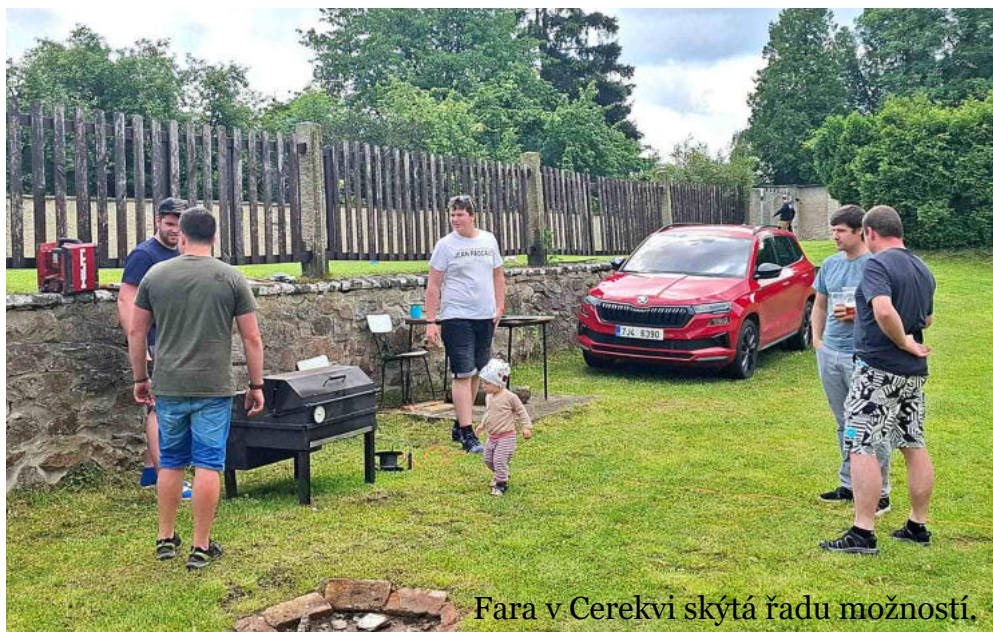

zájemci o pronájem se hledají přes církevní turistiku a sociální sítě, otec František teď usiluje i o užší spolupráci se skauty. „Vytížené jsou hlavně oblíbené turnusy, tedy veškeré prázdniny či prodloužené víkendy,“ dodává.

Nemůže být tato fara i břemenem? Radka Příbylová vrtí hlavou: „Pokud máte zázračnou paní kostelnici (*usmívá se na Jaroslavu Hánovou – pozn. red.*), která dělá i správkyňu fary, zátěž to není.“ „Fara je přínos i pro farnost. Často totiž rodiče, kteří tam vozí děti, pak společně jdou do kostela. A děti samy třeba v létě při mši zpívají a doprovázejí na kytary, babičky jim tleskají,“ říká sama Jaroslava Hánová a chválí si spolupráci s vedením obce (fara je mj. vytápěna centrální obecní kotelnou).

Zdeněk Rajdlík (budiž nyní řečeno, že je i dlouholetým starostou městyse) ve faře také vidí pozitiva, i když chápe i některé starší lidi, kterým třeba noční hra uprostřed Nové Cerekve ve dvě hodiny ráno může vadit.

„Tu vaší faru vám trochu závidíme,“ podotýká Blanka Harudová. V Rynárci je totiž fara prodaná, ale farníci - nebo i děti s katechetkou Hanou Pechovou - mohou využívat dvě místnosti na obecním úřadě.

Fara v Cerekvi skýtá řadu možností.

Aktivní zálohy ministrantů

Co se týká zapojení dobrovolníků, z hovorů už je zřejmé, že obě kostelnice jsou pilíři svých farností. Ani na úklidy není problém lidi sehnat. „Začíná to ale vždy u Jarky,“ přiznává Radka Příbylová.

Úklidu se účastní 6-8 žen různého věku a brigádně se v Cerekvi řeší i okopání omítky v kostele. (Naše setkání v tuto chvíli slouží i k praktické výměně stavebních zkušeností – v Rynárci totiž např. před lety obnovili větrací kanálky, přesto se vlhkost nepodařilo zcela vyřešit.)

„Kytky většinou dělám já. Na úklid máme rozpis, každý týden dvě ženy. A opravdu moc pomáhají. Když je větší úklid, stačí poslat SMS, a sejdem se, včetně těch, kteří do kostela nechodí,“ říká rynárecká kostelnice. I v této obci mají brigády dobrou tradici.

V Rynárci jsou vděční za varhanici Lenku Rejzkovou, zatímco v Cerekvi se teď hledá náhrada za druhou varhanici, která doplňovala Václava Knězů. Situaci částečně zachraňuje sbormistr pacovského Lumenu Petr Koronthály, který zhruba jednou za tři týdny v kostele zorganizuje kytarovou mši – což je osvěžení, které však docení spíše mladší lidé.

V Rynárci může vypomoci akolyta Jiří Smrčka, nižší formu laické služby mohou v Nové Cerekvi vykonávat Zdeněk Rajdlík a Josef

Přibyl. O ministranty nouze není, někteří slouží desítky let – prý je nepsaným pravidlem, že až odejdou, musí si za sebe sehnat náhradu. „Jsem vděčný za to, že se objevuje dorost. V Nové Cerekvi jsou i další rezervy,“ usmívá se na Jana Ettlera František Žák.

Čaje a modlitby za farnost

Z duchovních aktivit nad rámec mší jsou v Rynárci a Nové Cerekvi modlitby růžence, potažmo křížové cesty. Ve Chmelné se každý týden schází šest žen na Modlitby matek – a jsou připravené pomoci se zapojit i dalším maminkám.

Už rok v Nové Cerekvi funguje i čtyřlenná skupinka mužů, kteří se inspirovali knihou Každý muž bojovníkem. Založil ji Jan Ettler, který se do podobných aktivit zapojoval v Pelhřimově, odkud se sem přistěhoval. „Dávalo mi to smysl, poptávka přímo v Cerekvi byla mezi mými vrstevníky, takže jsme se začali jednou za 14 dní scházet po domech,“ vysvětluje.

Jaroslava Hánová doplňuje, že od ledna má v místě začít fungovat i modlitební skupina Živá růže. V Rynárci mívají v květnu májové pobožnosti, ty mají dlouhou tradici i v kaplích kolem Cerekve.

Novocerekvická farní zahrada dvakrát ročně hostí neformální setkání s občerstvením. Sejde se 30 až 40 lidí. Podobně se scházeli i v Rynárci. „Nazývali jsme to čaje. Bylo to v obecní místnosti, ale v době, kdy chodilo i víc lidí do kostela,“ vzpomíná Blanka Harudová. Jiří Smrčka by byl rád, kdyby se tyto „čaje“ obnovily. „Nabízel jsem i

Pouť v Částkovících, na které se podílejí místní hasiči.

možnost farní kavárny po nedělní mši. Ale byly ohlasy, že když tam nemůže být pan farář *(který už tu dobu musí sloužit jinde – pozn. red.)*, tak o scházení zatím nebyl zájem,” dodává.

V Nové Cerekvi se už třetí rok konala svatohubertská mše. „Aktivně se zapojili místní myslivci. Při akci se kostel opravdu naplní,” popisuje Zdeněk Rajdlík. Přijdou i ti, kdo běžně nechodí. Podobnou možností oslovit „nevěřící” jsou tu vánoční a tříkrálové koncerty, v Rynárci také každoroční Rybova mše vánoční.

Blanka Harudová má netradiční způsob předávání Betlémského světla – aby se k němu dostali i ti, co nechtějí jít do kostela, věší ho přímo na plot svého domu. Jaroslava Hánová souhlasí s tím, že Betlémské světlo je šanci přizvat i „jiné lidi”, podobně jako otevření kostela kvůli Božímu hrobu.

Zajímavou aktivitou se z iniciativy Jiřího Smrčky už potřetí stala modlitba za obec, resp.

za farnost. „Přemýšleli jsme o tom s manželkou a manželi Ettlerovými, Honza domluvil návštěvu Hluboké nad Vltavou. Tam jsme se inspirovali. Je to neformální setkání, vedené Duchem svatým a provázené chválami. Měl jsem touhu to vyzkoušet i u nás, aby farnost žila i jinak než jen nedělní mši. A při procházkách jsem objevil místo na kopci, kde by se šlo modlit,” objasňuje vznik tradice Jiří Smrčka. Plody akce vidí v tom, že farnost jde víc duchovně do

Originální vysvětlení Svaté brány dětem ve dveřích novocerekevického kostela.

Tradiční Rybova mše vánoční v rynářském kostele.

hloubky. A Jan Ettler už operativně dojednává s otcem Františkem jarní termín, kdy by se tato modlitba mohla konat v Nové Cerekvi.

Nedaleko od městyse je Moraveč, zřejmě nejaktivnější evangelická farnost v regionu. „Fungovaly tu řadu let - ve spolupráci s farností Pacov – ekumenické bohoslužby, kdy hostitelská farnost udělala občerstvení a přišlo minimálně 20-30 lidí. Bylo to příjemné,“ říká Radka Příbylová.

Jan Ettler by rád využil i toho, že v Cerekvi je synagoga (*viz i text výše o kostelích*). „Leží mi na srdci modlitby, ve kterých bychom mohli navázat na místní církevní obce. Bylo by hezké vytvořit prostor ke společné modlitbě zahrnující vzájemnou úctu a vděčnost za naše předky ve víře,“ uvažuje. Zdeněk Rajdlík navazuje tím, že městys má dobré kontakty s Pražskou židovskou obcí a že by nápadu nemělo nic bránit.

„Spící“ věřící

Co se týká výuky náboženství, otec František přiznává, že se mu letos nepodařilo „uhlídat“ novocerekvickou školu a že se do ní příští rok pokusí „vrátit“. Předtím tam tři roky učil asi pět dětí – což vypadá jako málo, ale řada rodičů vozí děti do Pelhřimova, protože tam mají školy či práci. V Rynárci je katechetka Hana Pechová úspěšná, ve škole učí asi 15 dětí.

"Čaje" v Rynárci.

Klíčová otázka: Jak předat víru další generaci? „Za posledních pět až osm let se lidé v kostele neskutečně omladili. Viděl jsem tam naši generaci a sedmdesátníky, ale pak byla velká pauza. A teď jsou tam i třicátníci a malé děti. To je velké pozitivum,“ říká Zdeněk Rajdlík.

„U nás mladá generace pravidelně moc není,“ přemýšlí nad Rynárcem Jiří Smrčka. Blanka Harudová ale věří, že i díky novým parcelám v obci (stejně jako se to daří v Nové Cerekvi) se snad nějakí mladí objeví.

Jan Ettler by rád zkusil oslovit lidi, kteří ztratili kontakt s „místním kostelem“, ale věřící jsou. Anebo kontakt ještě nestihli navázat, protože se do Cerekve přestěhovali nedávno, jako on. „Cítím zde v Nové Cerekvi velký potenciál. Žeň je hojná,“ říká. Konkrétní akcí, jak místní lidi aktivovat, by podle něj mohla být Noc kostelů s duchovní náplní. A Zdeněk Rajdlík ho doplňuje: „Lidé, kteří na takovou akci přijdou, vidí, že církev není uzavřená kasta.“ I v Rynárci by Noc kostelů uvítali.

Zavalení farníci

Závěr setkání vyznívá nadějně. „Stavíme na mladých rodinách s dětmi. A na seniorech, kteří mají ještě sílu a plno času. Víme, že náš kněz má ještě Pelhřimov, a snažíme se, aby se u nás necítil osamo-

Procesí Božího Těla zkoušel v Rynárci obnovit P. Jaroslav Zygmunt.

cený," podotýká Radka Příbylová.

Setkávání obou farností mezi sebou zatím na programu není. Sejdou se třeba při poutním zájezdu, organizovaném Pelhřimovem – který obě farnosti tak trochu dělí, ale i spojuje zároveň. A hlavně město nabízí větší škálu duchovních akcí. Už proto by podle Zdeňka Rajdlíka nové duchovní aktivity v místě neměly moc efekt, protože by na ně beztak chodili ti samí lidé, kteří by se jen cítili víc „zavalení“.

„Jsem vděčný za obě farnosti, každá mě obohacuje. Cerekev je věkově mladší a v Rynárci se mi líbí to, jak se víc lidí začíná zapojovat do některých akcích v Pelhřimově,“ shrnuje otec František. A farníci na jeho slova navazují tím, že jsou vděční za luxus mít nedělní mši v místě kostela.

Jan Mazanec

Fara v Nové Cerekvi se nabízí k víkendovým či týdenním pronájmům. Kapacita až 40 osob. Velký uzavřený travnatý areál s altánkem, ohništěm, pergolou s lavičkami a promítacím plátnem. Plně vybavená kuchyně vč. myčky. Min. obsazenost: 10 osob/2000/2.500 Kč/noc.

Naděje tam náhrobní kámen nemá, říká Josef Bouchal, autor unikátního díla v přírodě nedaleko Žirovnice

Na stolku pod obrazem Vincenta van Gogha leží Bible se spoustou záložek. Jsme ve vkusně zařízeném domě Josefa Bouchala v Žirovnici. Když si prohlížím časopis s článkem o svém hostiteli, ptám se, proč je kus textu začerněný fixem. Prý ta pasáž byla moc oslavná. Jak to ale udělat, aby náš rozhovor takový nebyl? Jak jinak tohoto všestranného řemeslníka a umělce, tvůrce Bouchalových rybníčků a terciáře františkánského řádu představit?

V jaké rodině jste vyrůstal a po kom jste zdědil manuální zručnost?
Pocházím z Chotýčan na Budějovicku, kde moji předci po staletí měli kovárnu. Tam jsem se k dědovi jako dítě chodil ohřát. Měl i knihovnu, půjčoval knížky, byl to vzdělaný člověk. A já jsem měl odmala zdravou hrdost - něco, co asi mají i šlechtici - věděl jsem, že ani já to dědictví předků nesmím „zradit“. Asi i proto jsem pak mohl dělat štukování u památek a proto jsem si mohl vyrobit vše k rybníčkům sám, včetně železa - i výheň jsem si pořídil.

Zároveň jste asi měl odmala vztah k rybníkům...

Když jsem jako dítě hrabal trávu a byla tam mokřina, fascinovalo mě, jak to, že z té země vytéká voda nahoru. V Chotýčanech vystěhovali nějakého Marka a zbyl po něm protržený rybník. Když mi bylo 13 let, prosil jsem na obci, jestli mně ho nechají opravit a napustit. A po práci doma jsem večer bral tátovi lopatu a běžel asi dva kilometry k němu a do tmy tam pracoval. A opravdu jsem ho v tom věku dodělal a byl napuštěn... V tom věku bylo běžné pracovat, sestry už uměly vařit! Dnes si to neumím představit... A tady v Žirovnici jsem chtěl po revoluci koupit od města pivovarskou louku. Měl jsem plán udělat z ní rybníčky, tůň, jezírka, lavičky, projížděky na loďkách... Ale prý to neprodají. A dneska je tam cajk. Zklamalo mě to, ale nedá se lidem nutit dobro násilím. A tak jsem koupil rybník za městem, směrem na Počátky, a když bylo víc peněz, tak i další pozemky. A mohl vystavět kaskádu čtyř rybníčků a všechno okolo...

Vlevo zabití svatého Vojtěcha, vpravo svatá Ludmila - obrazy na plechu, určené pro prameny u Sv. Kateřiny.

Byl jste jako dítě vedený k víře v Boha?

Byli jsme tradiční rodina, jsem ze šesti dětí, k víře jsem byl veden. Třeba v 17 letech jsem se rozhodl přidělat hlavu svatému Janu Nepomuckému u Vltavy. Oni totiž budějičtí komunisti jezdili s palicí po okrese a schválně ničili památky. Svatého Jana nerozbili celého, jen urazili hlavu. A já jsem ji vyřezal a pak ji tam přidělal. V nedalekých Poněšicích byla umělecká škola, kam jezdili umělci. Ti, když viděli moji snahu, udělali novou hlavu a dali jí tam...

Kdy jste v sobě objevil výtvarný talent?

Asi ve 13 letech. O pár let později jsem zkoušel koketovat s uměním, byl jsem chvíli ve výtvarné skupině Radost v Budějicích. Ale přerušil jsem to kvůli rodině, pak kvůli stavební firmě. Zaměstnával jsem trvale 8 lidí, přes léto i 20, nebyl čas, v létě se dělalo do tmy, v neděli jsem chodil po chalupářích. K malování jsem se vrátil až asi před 15 lety.

Neuvažoval jste, že byste se uměním živil?

To nikdy, na to nemám. Dělám to jen ze zájmu. A беру to jako dar, který mi Pán dal. Pán mi taky dost věcí vzal: žena mi zemřela, nebylo jí ani 30, synovi nebylo ani 20 let. Všichni nemůžou mít všechno, každý

dostane něco. O to víc je mi líto lidí, kteří dostali všechno: vzdělání, děti, krásné ženy, bohatství - ale přitom nemají to základní: víru.

Vaše obrazy mi přijdou inspirované lidovým uměním, a zároveň někdy až mystické. Co je pro Vás u obrazu hlavní?

Ano, inspirace lidovým, až naivním uměním tam je. Jinak to nemůžu posoudit. Hlavní je pro mě, aby byl obraz srozumitelný lidem. Pokud je a je hezký, nevádí mi ani moderní obraz, abstraktní, kde jsou jen barvy. Ale nesmí to být vyumělkované, musí to jít z člověka.

Máte své vzory?

Asi Gauguina nebo van Gogha. Van Gogh byl umělec celým životem. Jeho poslední obraz Pšeničné pole s vránami byl předzvěstí jeho smrti. Samozřejmě nesouhlasím se sebevraždou, ale u něj to bylo spíš tím, že byl citlivý člověk, jako řada dalších umělců.

Vy jste také citlivější na věci, které ostatní tolik nevnímají?

Vadí mi věci, které ostatním asi nevádí. Občas vidím, jak k rybníčkům přijde kluk, drží psa, za ním jde holka, a oba koukají dolů do mobilů. Nezastaví a nezvednou hlavu, aby vnímali krásu. Nebo přijde exkurze ze školy, kluci s holkama v nejlepším věku, a jsou znavení jen z toho, že přešli louku. Sednou na kameny a už berou mobily. A učitelka se snaží: „Pán vám vysvětlí, jaký jsou tady kytky...“ A vidíš ty obličejy a ten nezájem. Voprud! Co nám ten dědek bude vyprávět?! A to jsou mladí, kteří jednou povedou naši společnost. Nemůžou ji vést, nevidím v nich život. Invence? Nula! Omlouvají se z tělocviku. Jen sedět a koukat do mobilu. Rodiče je na mobily naučili místo dudlíků, aby je zabavili a nemuseli se s nimi bavit...

Pro mě je vzor Malta, kde se říká, že je prý víc kostelů než lidí. Nebo Etiopie, kde žijí s dolarem na den, a přitom mají plno dětí. A ty jsou šťastné, že mají mamku a tatku. Chudí, ale spokojení. A u nás? Každý druhý vysokoškolák prý má psychické potíže. Tenhle svět, který jim nabízí, že si mohou vybrat pohlaví, je ale nemá šanci spasit.

Může tu nějak moci umění? A řešíte tyhle věci, když malujete obraz?

Myslím si, že obraz člověka nenapraví... Někteří mají doma obraz

Krista, a přitom se hádají a házou po sobě talíře. Tady pomůže jen dobrý příklad, výchova a evangelizace. Když maluju obraz, snažím se hlavně, aby dával lidem radost.

Jaké by měly být obrazy nebo kapličky v přírodě?

Nemusí být všude světci, ale stačí třeba i kytky, zátiší s chlebem, zkrátka něco hezkého. Vždyť i jídlo a příroda jsou dary Boží. U božích muk může být džbánec, ať tam kolemjdoucí mohou dát kytky. Naštěstí roku 1620 nevyhrály české stavy (*evangelíci – pozn. red.*), jinak bychom neměli krásná poutní místa a tyhle barokní perly na polích.

Mají dneska lidé cit pro umění v přírodě?

Asi moc ne. Přitom je to něco přirozeného a každý z nás by měl budovat království nebeské na Zemi. A aby bylo udržitelné, nejen hezké. Když lidé dřív dělali na polích a v poledne zvonili, tak poklekli, pomodlili se nebo pokřižovali a řekli: „Děkujeme.“ Když se dnes narodí dítě, kdo jde do polí a děkuje Bohu? Jdou se opít.

Jak je pro Vás důležitá manuální práce?

Václav Cílek říká, že pracovat s hlínou, držet ji v rukou, je to základní i pro vývoj mozku. Když to člověk nezažije, něco jeho vývoji chybí. Je to balzám. Mě to baví. Mám asi 150 ovocných stromů, testuju meruňky.

U rybníků nechybí ani obyvatelná rybářská bašta. Vše bez dotací.

Areál Vašich rybníků je volně přístupný. Nikdy Vás nenapadlo ho oplotit?

Když někdo namítá „Ale sem vám budou chodit lidi“, tak povídám: „Vždyť já jsem to právě pro ně dělal.“ Nebo Ukrajinci mi říkají: „U nás by to oligarcha už dávno měl oplocený a běhali by tam psi.“ Já jsem to ale dělal právě proto, aby tam lidi mohli chodit nebo i jezdit s kočárky. A nikdy jsem toho nelitoval, nikdo to nepoškodil.

U kapličky máte náhrobní kameny za to, co dnes "umřelo". Kromě věrnosti, tolerance, vstřícnosti je tam i jeden za nenarozené děti. Je to pro Vás důležité téma?

Nikomu nepřeju moment, když 19letého syna vytáhnete z vody, a on nežije. Lidi řeknou: „My s vámi cítíme.“ Ale nemůžou. Takže ten život je... to základní. Pokud vám Pán pošle dítě a vy řeknete „Já ho nechci“, je to jako v podobenství o vinařích, kteří zabili syna hospodáře.

Hospodář přijde, potrestá je a pronajme vinici jiným. Potratem se nic nevyřeší, naopak se na celoživotní problém zadělá. Ani eutanázií se nic neřeší. Já jsem dělal i pro babičky – a ony čekaly, až si se mnou večír popovídají. Často brečely, že jim dcera nepošle ani lístek na Vánoce.

Prý jen čeká, až ona umře, aby mohla prodat barák. Takových příběhů mám naposlouchaných, mohl bych je sepsat jak Neruda. A eutanázie by jim to ještě ulehčila. Řekli by: „Dědo, tady nám podepiš papír pro kominíka.“ Děda to podepíše - a bude po něm.

Takže život je pro mě jedno z vůbec nejdůležitějších témat. Třeba dneska nechápu, proč Evropská unie posílá na Ukrajinu zbraně. Prý: „Musíte porazit Rusko.“ A proč? Proč se nemůžou domluvit? Říkají, že se máme inspirovat historií - tak se inspirujme historií: svatý Václav se dohodl s Jindřichem Ptáčníkem, platil mu voly a stříbro. Kdežto Boleslav byl „hrdina“. Zabil Václava a pak 12 let s Jindřichem Ptáčníkem bojoval. Zdecimoval stát a pak mu stejně musel platit tribut. Takže vůbec nic nevyřešil.

Snad nebudu moc osobní: Co Vám pomohlo překonat ztrátu manželky a syna?

Nebyly to prášky ani psychiatři, ale víra a práce. A hlavně vědomí, že člověk má nesmrtelnou duši. Že jednou sice bude konec, ale taky bude to, co nám slíbil Ježíš. To je naděje. Pokud ji máme, není konec. Proto taky mezi náhrobními kameny naději nemám. Ta nemůže umřít.

Je mi líto lidí, kteří nevěří v Boha. Pro ně je pohřeb zoufalství.

Nevědí, že i ve smrti je naděje.

Jan Mazanec

Modlitby matek slavily 30. výročí vzniku hnutí v naší zemi. Nechyběly ani účastnice z našeho vikariátu

Naše podzimní setkání Modliteb matek (MM) bylo výjimečné tím, že jsme slavily 30. výročí jeho vzniku u nás, a také, že na něj přijela z Francie i naše nová světová koordinátorka Anne-Céline Asselinová. Do Pardubic přijelo přes 700 maminek z různých koutů České republiky. Zastoupeno bylo všech 8 diecézí. Z Pelhřimovska nás přijelo asi 15 maminek a babiček. Já jsem se tohoto setkání účastnila poprvé a přes zdravotní problémy, které jsem od začátku týdne měla, jsem to s Boží pomocí

zvládla a vůbec jsem nelitovala. Začínalo se ranními chválami, které nás, stejně jako celý program doprovázený kapelou, hladily po duši. *Ó ty mocná, věčná, nekonečná, lásko Otce k nám... Navždy o lásce Tvé chci zpívat,,,,,* se kolem nás rozléhaly a Boží láska plnila naše srdce. Prostě Duch svatý vanul a dotýkal se, kde bylo třeba.

Hlavní koordinátorka Markéta Klímová představila svou kolegyni Annu-Céline, svou předchůdkyni Růženku z Brna, maminky ze Slovenska i zástupkyně diecézí a dvě zástupkyně Děti víry, které se letos také dostavily. Koordinátor Modliteb otců poslal videopozdrav, protože se nemohl dostavit. Anne-Céline poděkovala za laskavé přijetí: *"Vidím řeku přítomné lásky...děkuji Pánu za Modlitby ma-tek. Jsou od Boha, ne ode mě, jak říká naše zakladatelka Veronica."*

Na snímku zleva exposlankyně Romana Bělohávková, Anna-Céline Asselinová a Markéta Klímová.

Foto: archiv Romany Bělohávkové

Znovu jsme si připomněly slovo plné příslibů, které dostala naše zakladatelka Veronica Williamsová na počátku, že On je Láska – a že platí jeho slib: *„Je naděje pro tvé potomstvo“*. Máme skutečně důvěřovat, Bůh našim modlitbám naslouchá, dotýká se nás. Touží vytvořit důvěrný vztah. Zná náš smutek, chudobu, hřích, naše slabosti. Chce, abychom mu vše odevzdaly. Sv. Faustyně Ježíš sdělil posláni: *„Řekni duším, ať nestavějí ve vlastních srdcích překážky mému milosrdenství, které si tolik přeje v nich působit. Mé milosrdenství pracuje ve všech srdcích, která mu otvírají své dveře, spravedlivý stejně tak jako hříšník potřebují mé milosrdenství.“* Bůh se nezajímá o naši dokonalost, ale o naše srdce.

Zástupkyně maminek z jednotlivých diecézí, počínaje naší česko-budějovickou, nás seznamovaly s tím, jak u nich probíhají MM a jak jim pomáhají. Vyslechly jsme úžasná svědectví o uzdravení, která nás povzbuzovala k trpělivosti. Velmi mě zaujalo vyprávění jedné maminky z doby, kdy její srdce velmi „plakalo,“ protože měla problémy s manželem. Bylo jí řečeno: *„Vidím, jak trpíte, ale Bůh nemůže vašeho manžela uzdravit, protože ve zpovědi nebylo řečeno vše.“* Hned to volala svému muži, čekala, že se naštve, ale on řekl: *„Je to pravda.“* „Jeho srdce pracovalo. Měli jsme v plánu jet do Lurd a já

Foto: Romana Bělohávková

viděla, jak hledá na internetu, jak se správně vyzpovídat. Sláva Pánu, že mu dal novou sílu. Je úžasné zakoušet jeho dobrotu, jak odnímá naše hříchy a srdce zapaluje ohněm své lásky.“

Během setkání jsme si připomněly celou historii společenství Modlitby matek, které založila v roce 1995 paní Veronica Williams v Anglii. Dostala se jí tehdy do rukou knížečka s názvem *Co jsme to udělali našim dětem* se statistikou různých negativních jevů, jako je pornografie, drogy, násilí... a trápilo ji, čemu všemu jsou děti vystavovány. Její švagrová Sandra, která měla osm dětí, dostala vnuknutí, aby se s Veronikou modlily za všechny děti na celém světě. Věděly, že Bůh je volá. Začaly se modlit každý den třetí desátek radostného růžence, který připomíná tajemství narození Ježíše Krista v Betlémě. Po měsíci se setkaly s dalšími třemi ženami se stejnou myšlenkou a postupně se přidávaly další. Tak vznikla v Anglii komunita Solace (Útěcha). Bez jakékoliv reklamy se společné modlení maminek šířilo velkou rychlostí.

Hnutí MM se postupně rozšířilo do více než 120 zemí celého světa a brožurka, podle které se jednotně matky modlí, byla přeložena do

různých jazyků včetně aramejštiny (což je rodný jazyk Pána Ježíše). Skupinky, jejichž členy jsou lidé různých církví i kultur, vytvářejí nepřetržitý proud modliteb za děti. Od roku 1997 se každý rok na podzim koná v ČR národní setkání MM pro matky, které se modlí ve skupinkách MM. Letos je to právě toto „Jubilejní“ setkání. Od roku 1999 se každé dva roky koná konference národních koordinátorek Modliteb matek z celého světa, a to pokaždé v jiné zemi. Setkávají se na ní matky z jednotlivých států, aby se spolu modlily za komunitu Útěcha.

Během setkání jsme měly možnost přistupovat ke svátosti smíření a v adorační místnosti před výstavem Nejsvětější svátosti zakoušet obětavou lásku Pána Ježíše. Důležitou částí našeho setkání byla mše svatá, před níž jsme si mohly vyzvednout stuhu, napsat na ni svoje úmysly a připevnit ji na obětní stůl, což většina z nás využila. Za tyto naše úmysly a za všechny skupinky MM sloužil olomoucký arcibiskup Josef Nuzík mši svatou. Jako poděkování obdržel od Markéty krásný dort se symbolickou třicítkou.

Odpoledne nás čekalo milé překvapení v podobě perfektně připravené a zahrané scénky na motivy pohádky O třech prasátkách. Zde se však jednalo ne o prasátka, ale o maminky. První maminka se starala jen o své blaho, potřeby druhých ji nezajímaly a modlitba už vůbec ne. Druhá maminka zas byla přepečlivá. Měla toho tolik, všechno bylo důležitější a na modlitbu jí nezbýval čas.

Ale třetí maminka byla moudrá, považovala modlitbu za důležitou součást svého života, začínala a končila s ní každý den. Modlitba jí dodávala sílu, vkládala do ní svoje starosti a bolesti. A když přišel vlk, domeček této moudré maminky se mu nepodařilo rozbořit, ať foukal, jak foukal, protože její domeček byl postaven na skále, na modlitbě.

Téměř všechny „matky“ pak až do večera chválily Pána, děkovaly za přijetí a prosily i za maminky, které Boha neznají, aby ho poznávaly i skrze nás. „Láska matek proměňuje svět“, povzbuzovala nás koordinátorka Markéta, která věří, že MM mají takovou sílu, že mohou zastavit i válku. Děkuje jí a všem, kteří připravovali a jakkoli pomáhali s přípravou setkání, i všem maminkám, které se s námi modlily a modlí. Bohu díky! **Marie Simandlová, Jetřichovec**

Na Nový rok bez předsevzetí ani krok

Nový rok je tradičně spojen s povětšinou ambiciózními plány, jak začneme 1.1. více sportovat, zdravě jíst, číst, šetřit a tak dále. Máme pocit, že do nového roku musíme vstoupit jako noví lidé a zvládnout těch následujících 12 měsíců lépe než ty předchozí.

K trochu jinému druhu předsevzetí nás vybízí zrcadlo svědomí, se kterým se možná připravujeme na svátost smíření. Nabádá nás k zamyšlení nad naším dosavadním jednáním a my sami se poté rozhodneme, na kterou konkrétní chybu ve svém chování se zaměříme, se kterou chceme více pracovat.

Sama o sobě předsevzetí nejsou špatná, jde jen o to, co nás motivuje k jejich splnění. Ovlivňuje nás jen novoroční trend a po pár dnech nebo týdnech své snažení vzdáme? Nebo nás vede nějaká hlubší touha?

Pracovat na sobě a snažit se žít co nejlépe by mělo být mottem každého Božího syna a každé Boží dcery. Nezáleží na tom, kdy začneme. Důležité je pozvat na tuto cestu Ježíše, který nám pomůže, když se nám nebude dařit. Ježíše, který nás pozvedne, pokud někdy upadneme. Věřte, že takové předsevzetí se bude plnit lépe, ať už cílem je cokoliv.

Pro inspiraci nabízím seznam zveřejněný jednou ze spolupracovnic z webu **vira.cz**.

- Snažím se být každý den v tichu před Pánem. Na pomoc si vezmu text z Písma nebo spočinu jen tak.
- Ať už mám málo či více času, mám vždy rozečtenou nějakou knihu.
- Snáším se sledovat jen filmy, u kterých si odpočinu nebo se vzdělávám. Nesleduji filmy, které obsahují fiktivní zlo.
- Život je velký dar, proto se snáším v životě vytvořit co nejvíce krásy. Jak krásy duševní, tak i krásy hmatatelné.
- Snažím se každou bolest, jak svoji, tak druhých lidí proměnit v krásu.
- V modlitbě dávám přednost lidem ve válečných konfliktech, utlačovaným hlavně totalitními režimy, jinak znevýhodněním a slabým.
- Snažím se hodně lidem děkovat a říkat jim, že jsou úžasní.
- Snažím se u druhého člověka hledat a vyzdvihnout krásu JEHO duše.

(mn)

Před nedávnem jsem se vracel večer z Pelhřimova a přemýšlel jsem o tom, jakým způsobem se můj život proměnil a jak se to vlastně stalo.

A zjistil jsem, že důležité bylo nebát se vykročit. Do té doby jsem si žil svým pohodlným náboženským životem, netoužil jsem po něčem novém.

Jak tedy došlo ke změně? Asi před třemi roky jsem od kamaráda dostal nabídku zúčastnit se chlapského setkání v Želivě. A řekl jsem si: „Vždyť bych vlastně mohl, už jsem dlouho nikde nebyl“ - a tak jsem jel.

Zažil jsem tam společenství asi 80 chlapů, zažil jsem P. Vojtěcha Kodeta, který celým víkendem provázel, zažil jsem poprvé modlitby za vylití Ducha svatého, zažil jsem uzdravení jednoho chlapa, který byl uzdraven (skutečně odložil berle a chodil), slyšel jsem spoustu svědectví ostatních chlapů, jak Bůh jedná a koná v jejich životě. Zažil jsem živou Ježíšovu církev.

A mně se úplně otevřely oči, neboť jsem zažil něco, co pro mě předtím bylo naprosto nepředstavitelné, skryté, tajemné, neuchopitelné. Bylo ale nutno vykročit do neznáma. Vyjít z té své komfortní zóny.

A toto rozhodnutí odstartovalo mou novou životní duchovní cestu. Cestu, při které potkávám nové lidi, nové věci, zažívám působení Boží milosti, zažívám Ducha svatého, zažívám proměnu lidí a jejich obrácení. Třeba skrze seminář v Duchu svatém (podle Sieverse). Zažívám milujícího Boha, který se stará a který o nás ví. Jak řekl jeden můj známý: "Přestal jsem věřit v Boha, začal jsem věřit Bohu." A to je úplně něco jiného.

A tak bych vás chtěl, milí přátelé, povzbudit k tomu nebát se vykročit do neznáma a více zažívat Boží působení ve svých životech.

Pavel Dvořák, Horní Cerekev

Tři králové přicházejí do Pelhřimova. Pochod na Křemešník připomene zakladatele Rostislava Čecha

První lednový víkend budou mít Pelhřimovští hned několik příležitostí potkat tři krále. Sobota bude patřit koledě, neděle zase milé vzpomínce na zakladatele Tříkrálového pochodu na Křemešník Rostislava Čecha *(na loňské fotografii na protější stránce stál v zadní řadě vlevo - pozn. red.).*

V sobotu 3. ledna se po městě budou pohybovat koledníci, kteří do domácností přinesou Boží požehnání a vyberou dary pro lidi v nouzi. Místní koledu organizuje v rámci celostátní Tříkrálové sbírky a za vydatné pomoci farnosti Charita Pelhřimov.

Výtěžek sbírky poslouží k rozvoji charitních služeb pro lidi v nouzi na Pelhřimovsku, Pacovsku a Kamenicku, pro seniory, rodiny s dětmi, osoby se zdravotním postižením a další, kteří se ocitli v těžké životní situaci.

Pocta zakladateli

O den později, v neděli 4. ledna, se uskuteční už osmý ročník Tříkrálového pochodu na Křemešník, který Agentura Dobrý den pořádá ve prospěch Tříkrálové sbírky.

„Letošní ročník nese v podtitulu vzpomínku na pana Rostislava Čecha, zakladatele této krásné tradice, který nás letos na jaře nečekaně opustil. Nechceme, aby se na Rosťu pozapomnělo,“ vysvětlují pořadatelé rozhodnutí pojmenovat pochod jeho jménem.

Hlavní trasa startuje mezi 8:30 a 10:00 z Masarykova náměstí v Pelhřimově (cca 10 km). Kratší varianta vychází mezi 10:00 a 11:00 z Proseče pod Křemešníkem (Farma Hrnčír), kde bude možnost prohlídky stájí s koňmi.

Účastníky čeká setkání se skauty na Slunečné pasece s gulášem a opékáním, vystoupení na rozhlednu Pípalka (na vlastní nebezpečí), fotografování s třemi králi a komentovaná prohlídka kostela Největější Trojice na Křemešníku. Ve 14:00 hodin začne v kostele zpívání koled s varhanním doprovodem a zpěváky pelhřimovské ZUŠ.

V ambitech kostela si turisté převezmou pamětní list a mohou se zahřát svařákem či čajem z Hotelu Křemešník – i jejich zakoupením přispějí do Tříkrálové sbírky. Zdarma mohou využít dopravu autobusem zpět do Pelhřimova, ze zastávky pod sjezdovkou odjíždí v 15:00 a 15:45.

**Karla Bradáčová,
Charita Pelhřimov**

Pořadatelé pochodu

Agentura Dobrý den, Marek Čech, Charita Pelhřimov, Poutní hotel Křemešník, Matice Křemešnická, Klub českých turistů, pelhřimovští skauti, město Pelhřimov, Farma Hrnčíř, Kulturní zařízení města Pelhřimova a Základní umělecká škola Pelhřimov.

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Každá koruna
pomáhá

Koledující Tři králové vám přinášejí
radost a Boží požehnání.
Prosíme, podarujte tyto vyslance
Charity Česká republika,
pomůžete tak lidem v nouzi!

Děkujeme

1.-14. LEDNA 2026

Tříkrálový koncert v neděli 4. ledna 2026 od 18 hodin na ČT1

Darovat online na www.trikralovasbirka.cz

www.trikralovasbirka.cz

@trikralovasbirka

trikralova_sbirka

Český rozhlas

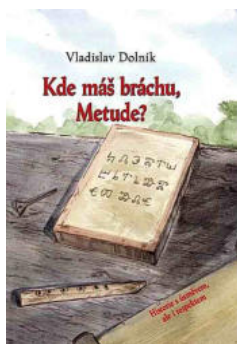
Česká pošta

Zapalme svíčku 14. 12. - rozhořelo se 63 plaménků

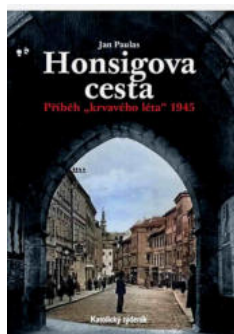
Foto: Karla Bradáčová

Cyril s Metodějem jsou v této knize nejen pro děti vykresleni jako normální lidé s přednostmi i drobnými nedostatky. Přitom se nijak nerozcházejí s tím, co o nich pro nás zanechala historie. V knize s bratry drží krok Soběbor řečený Soběk. Umí dělat písňalky a hlavně umí být, podobně jako Forrest Gump ve správnou chvíli na správném místě, a tak občas poopraví chod dějin.

Sedm svátostí v sedmi příbězích. Kniha psaná s porozuměním pro dětskou duši pomůže dětem přemýšlet o svátostech trochu jinak. Sedm svátostí se snaží přiblížit formou milých i dobrodružných příběhů. Čtenáře pobízí k tomu, aby svátosti nevnímali jen jako nutné církevní povinnosti, ale aby v nich viděli spíše pozvání Boha k proměně svého života.

Zástupce šéfredaktorky Katolického týdeníku a spoluautor rozhovorů s opatem Tajovským Jan Paulas se tentokrát jako jihlavský rodák věnuje tragickému osudu tamního německého faráře P. Christiana Honsiga, který roku 1939 vyvěsil vlajku s hákovým křížem na kostele. Autor nelehké téma předkládá formou detektivního pátrání mladého studenta, který píše práci o krvavém létě 1945.

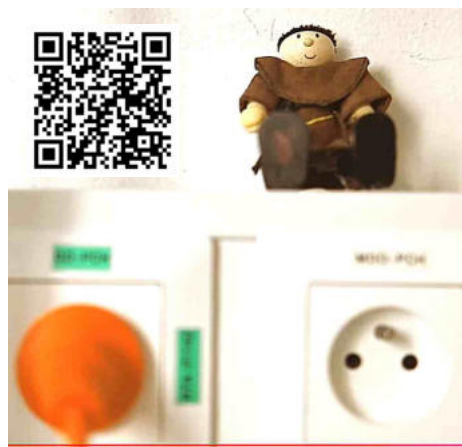
Málokdo ví, že kariéra zpěváka, básníka a divadelníka Jiřího Suchého začala v pražském kostele svatě Anežky České, kde jako hoch ministroval a zpíval ve sboru. V posledních letech se autor řady hitů zabývá intenzivněji otázkami víry a s typickým humorem se věnuje úvahám o existenci Boha, o tom, jaká je jeho podoba a jak jej oslovovat. Zmiňuje také Boží přikázání, poznávání krásy a významu slov.

Jiří Suchý

**Klaun
si povídá
s Bohem**

Brněnský františkán Bernard Ondřej Mléčka natáčí jednoduchá a originální videa, v nichž vystupuje třeba figurka svatého Františka. Zde je na nemocničním pokoji a připomíná nám, jak moc naší duši pomáhá, když zvláště v době nemoci děkujeme Bohu za to, jak na nás myslí a jak nás má rád. Do všeho zapadá i Františkova Píseň bratra Slunce.

Na kanále Alexander Barkóci najdeme řadu naléhavých a hlubokých modliteb za uzdravení, za zbavení strachu, za radost atd. Zde kazatel Csongor Berta hovoří o tom, jak Ježíš často může čekat na jedinou bezvýchodnou situaci v našem životě, kdy mu konečně umožníme převzít vládu nad životem a on bude moci začít konat. Pak se mohou dít skutečné zázraky.

„Bůh mě uchránil od toho, že jsem skoro byla na plakátech Playboye a obrátil mě. Žila jsem rozpadlý život s depresemi, sebenenávistí, poruchami příjmu stravy, alkoholismem, ale jeho láska mě nakonec vysvobodila navždy,“ vysvětluje někdejší modelka Melissa Faisstová. V krizi si vzpomněla na to, že jako dítě byla šťastná i proto, že věřila, že Bůh ji stále miluje.

Tip na pouť: Nesvačilka – brněnská diecéze

Nejnovější sakrální stavbou u nás je kaple Panny Marie Bolestné u Nesvačilky v okrese Brno-venkov, poblíž dálnice D2. Tahounem projektu byl moutnický farář René Václav Strouhal, který se teď přesouvá do jiné farnosti. Důvodem výstavby bylo to, že obec měla na návsi jen zvoničku. Kaple je 25 metrů vysoká válcová dřevostavba (jedle a akát) s kamenným soklem. Uvnitř se tyčí 15 trámů uspořádaných do jehlanu a spojujících se v kruhu, které symbolizují Sedmero Mariiných bolestí. Většina z 24 milionů korun šla z peněz dárců.

„Jeho vizí bylo, aby stavba utvářela nejen okolní krajinu, ale aby měla vliv na samotnou kulturu, společnost a dědictví tohoto místa,“ uvedlo biskupství k činnosti P. Strouhala, který nyní shání peníze na varhany do kaple. Sám má invaliditu 2. stupně, ale kromě služby ve farnostech dochází do věznic, učí a věnuje se vědě. Spolu s architektem Janem Řičným byl oceněn brněnským biskupstvím. Letos navíc kaple získala ocenění Grand Prix architektů – Národní cenu za architekturu. (hm)

Foto: Olga Nezmeškalová/
Mapy.com

Soutěž: poznejte fotku z našeho vikariátu

Minulou fotku (vlevo), kapli v **Mezné** od Veroniky Tománkové Drykové uhodly Milada Růžičková, Jindřiška Kybová a Vladimíra Přibyllová.

Tipy na snímek vpravo posílejte **do 15. 1.** na mazanec@centrum.cz či na WhatsApp (775 269 206). Výherce obdrží jako dárek knihu od Matice křemešnické, které tímto patří poděkování.